

Väliaikainen versio

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

21 päivänä kesäkuuta 2018 (*)

Ennakkoratkaisupyyntö – Pääomien ja maksujen vapaa liikkuvuus – Rajoitukset – Arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittaville yrityksille (yhteissijoitusyrityksille) maksettujen osinkojen verotus – Jäsenvaltiossa asuvien yhtiöiden ulkomaisille yhteissijoitusyrityksille maksamat osingot – Jäsenvaltiossa asuvien yhtiöiden kotimaisille yhteissijoitusyrityksille maksamien osinkojen vapauttaminen verosta – Oikeuttamisperusteet – Verotusvallan tasapainoinen jako jäsenvaltioiden välillä – Verojärjestelmän johdonmukaisuus – Oikeasuhteisuus

Asiassa C-480/16,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Østre Landsret (Itä-Tanskan ylioikeus, Tanska) on esittänyt 31.8.2016 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 5.9.2016, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Fidelity Funds,

Fidelity Investment Funds ja

Fidelity Institutional Funds

vastaan

Skatteministeret,

NN (L) SICAVin

osallistuessa asian käsittelyyn,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. L. da Cruz Vilaça sekä tuomarit E. Levits (esittelevä tuomari), A. Borg Barthet, M. Berger ja F. Biltgen,

julkisasiamies: P. Mengozzi,

kirjaaja: hallintovirkamies L. Carrasco Marco,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 5.10.2017 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Fidelity Funds, Fidelity Investment Funds ja Fidelity Institutional Funds, edustajinaan P. Farmer, barrister, ja J. Skaadstrup Andersen, advokat,
- NN (L) SICAV, edustajanaan E. Vistisen, advokat,
- Tanskan hallitus, asiamiehinnään C. Thorning ja J. Nymann-Lindegren, avustajanaan S.

Horsbøl Jensen, advokat,

- Saksan hallitus, asiamiehinään T. Henze ja R. Kanitz,
- Alankomaiden hallitus, asiamiehinään M. Bulterman, B. Koopman ja J. Langer,
- Euroopan komissio, asiamiehinään W. Roels ja R. Lyal, avustajanaan H. Peytz, avocat,

kuultuaan julkisasiamiehen 20.12.2017 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,
on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee SEUT 56 ja SEUT 63 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asioissa, joissa asianosaisina ovat Fidelity Funds, Fidelity Investment Funds ja Fidelity Institutional Funds sekä Skatteministeriet (veroministeriö, Tanska) ja jossa on kyse näiden yhtiöiden Tanskassa asuvilta yhtiöiltä vuosina 2000–2009 saamista osingoista pidätetyn lähdeveron palautushakemuksista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 20.12.1985 annetulla neuvoston direktiivillä 85/611/ETY (EYVL 1985, L 375, s. 3) oli sen johdanto-osan neljännen perustelukappaleen mukaan tarkoitus antaa yhteiset perussäännöt jäsenvaltioissa sijaitsevien yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten toimiluvasta, valvonnasta, rakenteesta, toiminnasta ja tiedoista, jotka niiden on julkistettava. Direktiiviä 85/611 muutettiin useaan otteeseen, ja se kumottiin 1.7.2011 alkavin vaikutuksin siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 13.7.2009 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/65/EY (EUVL 2009, L 302, s. 32), jolla se laadittiin uudelleen.

Tanskan oikeus

4 Tanskan yhteisöverolain (lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m.v.) 1 §:n 5 a kohdassa säädetään, että Tanskassa asuvilta yhteissijoitusyrityksiltä kannetaan Tanskassa veroa, kun taas tämän lain 1 §:n 6 kohdassa säädetään sellaisten rahastojen verottamisesta, jotka kuuluvat tuloverolain (lov om påligningen af indkomstskat til staten, jäljempänä tuloverolaki) 16 C §:n säännösten soveltamisalaan ja jotka asuvat Tanskassa.

5 Yhteisöverolain 2 §:n 1 momentin c kohdassa säädetään, että yhteissijoitusyrityksiltä ja muilta sijoitusrahastoilta, jotka eivät asu Tanskassa, kannetaan veroa osingoista, joita Tanskassa asuvat yhtiöt maksavat niille, sillä rajoitettu verovelvollisuus koskee ainoastaan Tanskasta ulkomaille maksettuja tuloja.

6 Lähdeverolain (kildeskatteloven) 65 §:n 1 momentissa säädetään, että Tanskassa asuvan yhtiön on aina osingonjakopäätöksessään päätettävä pidättää tietty prosenttiosuus lähdeveroa, ellei toisin ole säädetty. Lähdeverokanta oli vuoden 2000 verotuksessa 25 prosenttia ja vuosien 2001–2009 verotuksessa 28 prosenttia.

7 Tanskan säännösten mukaisesti lähdeveron verokanta alennetaan 15 prosenttiin, kun yhteissijoitusyrityksen asuinvaltion viranomaiset ovat velvollisia vaihtamaan tietoja Tanskan viranomaisten kanssa kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn sopimuksen, muun kansainvälisen sopimuksen tai veroasioissa annettavasta keskinäisestä virka-avusta tehdyn hallinnollisen sopimuksen mukaisesti. Euroopan unionissa asuvien verovelvollisten lopullisesti maksama vero ei käytännössä saa olla enemmän kuin 15 prosenttia tämän säännöksen mukaisesti. Lisäksi verotusta voidaan vielä alentaa Tanskan kuningaskunnan ja asianomaisen yhteissijoitusyrityksen asuinvaltion välisten verosopimusten perusteella.

8 Lähdeverolakia sovelletaan Tanskaan sijoittautuneisiin yhteissijoitusyrityksiin, joihin siis pitäisi lähtökohtaisesti soveltaa kyseistä osinkojen verottamista koskevaa säännöstöä. Saman lain 65 §:n 8 momentin säännöksistä käy kuitenkin ilmi, että veroministeri voi vahvistaa sääntöjä, joiden mukaan tuloverolain 16 C §:n mukaisille rahastoille (jäljempänä 16 C §:n mukaiset rahastot) maksettavista osingoista ei pidätetä osinkoveroa.

9 Kun tuloverolain kodifiointiasetus hyväksyttiin, veroministeri käytti tätä mahdollisuutta ja vapautti 16 C §:n mukaiset rahastot kaikesta lähdeverosta. Tuloverolain kodifiointiasetuksen 38 §:n sanamuodon mukaan yhteissijoitusyritys voi saada lähdeverovapauskortin ja vapautuksen osingoista pidätettävästä lähdeverosta, jos siihen yhtäältä sovelletaan yhteisöverolain 1 §:n 6 kohtaa eli se siis asuu Tanskassa ja jos se on toisaalta 16 C §:n mukainen rahasto. Tanskassa asuvaa yhteissijoitusyritystä, joka ei täytä tuloverolain 16 C §:n mukaisia edellytyksiä, ei ole vapautettu osingoista maksettavasta lähdeverosta.

10 Tuloverolain 16 C §:ssä määritellään 16 C §:n mukainen rahasto.

11 Täten 1.6.2005 saakka voimassa olleen säännösten mukaan yhteissijoitusyritystä voitiin pitää 16 C §:n mukaisena rahastona, jos se jakoi voittoa tietyn vähimmäismäärän. Vähimmäisvoitonjako toimii perustana asianomaisen rahaston voittojen verottamiselle tämän viimeksi mainitun osakkaiden tuloina.

12 Vähimmäisvoitonjaon määrittämistä koskevat säännöt tarkennetaan tuloverolain 16 C §:n 2–6 momentissa. Tämän pykälän 2 momentin mukaan vähimmäisvoitonjako saadaan laskemalla yhteen verovuoden nettotulot, joista on vähennetty tappiot ja kulut. Tuloverolain 16 C §:n 3 momentissa säädetään, että laskelmaan sisältyy useita tässä pykälässä täsmällisemmin eriteltyjä tulonlähteitä, kuten korkotuloja, osinkoja, saatavien ja rahoitussopimusten perusteella saatavia tuloja ja osakkeiden luovutusvoittoja. Lain 16 C §:n 4 ja 5 momentin mukaan 16 C §:n mukainen rahasto voi vähentää kyseisestä määrästä verotuksessa huomioon otettavat tappiot ja hallintokulut.

13 Sen jälkeen kun laki nro 407 oli hyväksytty 1.6.2005, yritykseltä ei enää tuosta ajankohdasta alkaen edellytetä tosiasiallista vähimmäisvoitonjakoa osakkaille, jotta sitä voitaisiin pitää 16 C §:n mukaisena rahastona. Tämän aseman saaminen kuitenkin edellyttää edelleen, että asianomainen yhteissijoitusyritys määrittää vähimmäisvoitonjaon, josta osakkaita verotetaan tämän yhteissijoitusyrityksen pidättämän lähdeveron muodossa.

Pääasiat ja ennakkoratkaisukysymys

14 Pääasioiden kantajat ovat Yhdistyneeseen kuningaskuntaan ja Luxemburgiin sijoittautuneita

yhteissijoitusyrityksiä, sellaisina kuin ne on määritelty direktiivissä 85/611. Niillä on Tanskaan sijoittautuneissa yrityksissä portfoliosijoituksia, joiden osuus pääomasta on enintään 10 prosenttia. Pääasioiden kantajien tarjoamat tuotteet ovat Tanskassa asuvien asiakkaiden saatavilla, mutta niitä ei markkinoida aktiivisesti tässä jäsenvaltiossa. Pääasioiden kantajat eivät myöskään vaatineet Tanskan veroviranomaisilta, että niiden katsottaisiin olevan verotuksellisesti 16 C §:n mukaisen rahaston asemassa, eivätkä ne mukauttaneet sääntöjään tällaisiin rahastoihin verovuoteen 2005 asti sovellettuun säännöstöön.

15 Pääasioiden kantajat tekivät ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle Tanskassa asuvien yhtiöiden niille vuosina 2000–2009 maksamista osingoista pidätetyn lähdeveron palautushakemuksia väittäen, että Tanskassa asuvat yhteissijoitusyritykset voivat – toisin kuin ulkomaiset yhteissijoitusyritykset – saada lähdeverovapautuksen. Pääasioiden kantajien mukaan kansallisessa verosäännöstyössä asetetaan nimittäin verovapautukselle kaksi edellytystä eli se, että asianomainen yhteissijoitusyritys asuu Tanskassa, ja se, että sen tulot lasketaan ja ilmoitetaan Tanskan verosäännöstyön mukaisesti. Ulkomaiset yhteissijoitusyritykset eivät luonnollisesti pysty täyttämään ensimmäistä edellytystä, ja niiden on mahdotonta tai ainakin erityisen vaikeaa täyttää toista edellytystä, etenkin kun niillä ei ole mitään kannustinta sen täyttämiseen, sillä ensimmäisen edellytyksen vuoksi ne eivät kuitenkaan pysty hyötymään lähdeverovapautuksesta.

16 Pääasioiden kantajat katsovat täten, että vaikka ne eivät täytä toista edellytystä, joka koskee velvollisuutta määrittää vähimmäisvoitonjako ja ilmoittaa siitä Tanskan säännöstyön mukaisesti, niillä on oikeus lähdeveron palautukseen.

17 Veroministeri tosin myöntää, että Tanskan järjestelmän vaikutus on, että tietyissä tapauksissa Tanskaan sijoittautuneita yhteissijoitusyrityksiä ja toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita yhteissijoitusyrityksiä kohdellaan verotuksessa eri tavoin siltä osin kuin on kyse Tanskaan sijoittautuneilta yrityksiltä saaduista osingoista. Hän kuitenkin katsoo, että tämä rajoitus on perusteltu yhtäältä verojärjestelmän johdonmukaisuuden suojaamiseksi ja toisaalta jäsenvaltioiden verotusvallan tasapainoisen jaon varmistamiseksi.

18 Tässä asiayhteydessä pääasioiden asianosaiset ovat yhtä mieltä siitä, että tämä erilainen verokohtelu merkitsee vapaan liikkuvuuden rajoitusta, mutta pääasioiden kantajat väittävät, ettei tällaista rajoitusta voida oikeuttaa veroministeriön esittämillä syillä ja että joka tapauksessa Tanskan säännöstyöllä ylitetään se, mikä on tarpeen verotuksen varmistamiseksi Tanskassa.

19 Tässä tilanteessa Østre Landsret päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko sellainen verojärjestelmä, josta on kyse pääasioissa ja jossa [direktiivin 85/611] soveltamisalaan kuuluvat ulkomaiset yhteissijoitusyritykset maksavat lähdeveroa tanskalaisilta yhtiöiltä saamistaan osingoista, ristiriidassa pääomien vapaata liikkuvuutta koskevan EY 56 artiklan (josta on tullut SEUT 63 artikla) tai palvelujen tarjoamisen vapautta koskevan EY 49 artiklan (josta on tullut SEUT 56 artikla) kanssa, jos vastaavat tanskalaiset yhteissijoitusyritykset voivat saada vapautuksen lähdeverosta joko sen takia, että ne tosiasiallisesti suorittavat osakkailleen vähimmäisvoitonjaon, josta lähdevero pidätetään, tai sen takia, että ne laskevat teknisen vähimmäisvoitonjaon, josta lähdevero pidätetään niiden osakkaiden osalta?”

Vaatus suullisen käsittelyn aloittamisesta uudelleen

20 Pääasioiden kantajat ovat julkisasiamiehen esitettyä ratkaisuehdotuksensa pyytäneet unionin tuomioistuimen kirjaamoon 18.1.2018 toimittamallaan asiakirjalla, että asian käsittelyn suullinen vaihe määrätään aloitettavaksi uudelleen unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 83

artiklan nojalla.

21 Pyyntönsä tueksi pääasioiden kantajat väittävät lähinnä, että julkisasiamiehen ratkaisuehdotus perustuu väärinkäsitykseen tuloverolain 16 C §:ssä asetettujen vaatimusten laajuudesta ja luonteesta. Pääasioiden kantajat katsovat myös, että julkisasiamiehen viittaus siihen, että tietyt yhteissijoitusyritykset, jotka eivät asu Tanskassa, suorittivat vähimmäisvoitonjakoja, on tosiseikkojen osalta virheellinen ja että tällaisiin yhteissijoitusyrityksiin liittyviä olosuhteita ei käsitelty unionin tuomioistuimessa.

22 Tältä osin on huomautettava, että SEUT 252 artiklan toisen kohdan mukaan julkisasiamiehen tehtävänä on täysin puolueettomana ja riippumattomana esittää julkisessa istunnossa perustellut ratkaisuehdotukset asioissa, jotka Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön mukaan vaativat hänen myötävaikutustaan. Julkisasiamiehen ratkaisuehdotus tai perustelut, joiden päätteeksi hän päätyy siihen, eivät sido unionin tuomioistuinta (tuomio 22.6.2017, *Federatie Nederlandse Vakvereniging ym.*, C-126/16, EU:C:2017:489, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

23 Tässä yhteydessä on myös syytä muistuttaa, että Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännössä ja unionin tuomioistuimen työjärjestyksessä ei määrätä asianosaisten mahdollisuudesta esittää huomautuksia vastaukseksi julkisasiamiehen ratkaisuehdotukseen (tuomio 25.10.2017, *Polbud – Wykonawstwo*, C-106/16, EU:C:2017:804, 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Se, että asianosainen ei yhdy julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksessa todettuun – riippumatta ratkaisuehdotuksessa tutkituista kysymyksistä –, ei tämän vuoksi voi sellaisenaan olla peruste suullisen käsittelyn aloittamiseksi uudelleen (tuomio 25.10.2017, *Polbud – Wykonawstwo*, C-106/16, EU:C:2017:804, 24 kohta ja tuomio 29.11.2017, *King*, C-214/16, EU:C:2017:914, 27 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

24 Pääasioiden kantajat pyrkivät tuloverolain 16 C §:ssä asetettujen vaatimusten laajuutta ja luonnetta koskevilla väitteillä vastaamaan julkisasiamiehen ratkaisuehdotukseen asettamalla kyseenalaiseksi sen, miten Tanskassa voimassa olevaa säännöstöä, sellaisena kuin sitä muutettiin vuonna 2005, on kuvailtu ennakkoratkaisupyyntönsä, unionin tuomioistuimen käytettävissä olevassa asiakirja-aineistossa ja istunnon aikana esitetyissä tiedoissa. Edellä olevassa kohdassa viitatusa oikeuskäytännöstä kuitenkin seuraa, ettei tällaisten huomautusten esittämisestä ole määrätty asian käsittelyä unionin tuomioistuimessa koskevissa määräyksissä.

25 Työjärjestyksensä 83 artiklan mukaan unionin tuomioistuin voi julkisasiamiestä kuultuaan milloin tahansa määrätä asian käsittelyn suullisen vaiheen aloitettavaksi uudelleen erityisesti, jos se katsoo, ettei sillä ole riittävästi tietoa asiasta, tai jos asianosainen on suullisen vaiheen päättäneeksi julistamisen jälkeen vedonnut uuteen seikkaan, joka voi olennaisesti vaikuttaa unionin tuomioistuimen ratkaisuun, taikka jos asia on ratkaistava sellaisella perusteella, josta asianosaisella tai Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 23 artiklassa tarkoitetulla osapuolella ei ole ollut tilaisuutta lausua.

26 Käsiteltävässä asiassa unionin tuomioistuin katsoo julkisasiamiestä kuultuaan, että sillä on käytössään kaikki tarvittavat tiedot ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämään kysymykseen vastaamiseksi ja että asianosaiset ovat voineet lausua kaikista kyseessä olevan asian ratkaisemiseksi tarpeellisista seikoista ja erityisesti yrityksen, joka ei asu Tanskassa, mahdollisuudesta määritellä vähimmäisvoitonjako Tanskan säännösten mukaisesti ja tulla luokitelluksi 16 C §:n mukaiseksi rahastoksi.

27 Edellä esitetyn perusteella asian käsittelyn suullista vaihetta ei ole aiheellista määrätä aloitettavaksi uudelleen.

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

28 Kansallinen tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään lähinnä, onko SEUT 56 ja SEUT 63 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä pääasioissa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion säännöstölle, jonka mukaan tässä jäsenvaltiossa asuvan yhtiön ulkomaiselle yhteissijoitusyritykselle jakamista osingoista pidätetään lähdevero, kun taas tässä samassa jäsenvaltiossa asuvalle yhteissijoitusyritykselle jaetut osingot on vapautettu tällaisesta lähdeverosta edellyttäen, että tämä yritys jakaa osakkailleen voittoa tietyn vähimmäismäärän tai määrittää teknisen vähimmäisvoitonjaon ja pidättää osakkailtaan veroa tästä tosiasiallisesta tai fiktiivisestä vähimmäisvoitonjaosta.

29 Kuten ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen pääasioissa kyseessä olevan kansallisen säännösten kuvauksesta ilmenee, saadakseen lähdeverovapautuksen yhteissijoitusyrityksen on asuttava Tanskassa ja sillä on oltava 16 C §:n mukaisen rahaston asema.

30 Tämän aseman saadakseen yhteissijoitusyrityksen on täytettävä tuloverolain 16 C §:ssä säädetty edellytykset ja erityisesti – 1.6.2005 saakka voimassa olleen säännösten mukaisesti – sitouduttava suorittamaan vähimmäisvoitonjako ja pidätettävä osakkailtaan tästä vähimmäisvoitonjaosta lähdevero. Tämän päivän jälkeen ei enää edellytetä tosiasiallista vähimmäisvoitonjakoa osakkaille, mutta kyseisen aseman saadakseen asianomaisen yhteissijoitusyrityksen on määritettävä vähimmäisvoitonjako, josta osakkaita verotetaan yrityksen pidättämän lähdeveron muodossa. Tanskassa asuvat yhteissijoitusyritykset, jotka eivät ole saaneet 16 C §:n mukaisen rahaston asemaa, ovat lähdeverovelvollisia tässä jäsenvaltiossa asuvien yhtiöiden jakamista osingoista.

31 Asiakirja-aineistosta käy ilmi eikä unionin tuomioistuimessa ole kiistetty, että pääasioissa kyseessä olevan jakson aikana vain Tanskassa asuvat yhteissijoitusyritykset saattoivat hyötyä lähdeverovapautuksesta. Tanskan hallituksen ja pääasioiden asianosaisten selityksistä käy ilmi, että vaikka yhteissijoitusyritys, joka ei asu Tanskassa, voi periaatteessa täyttää tuloverolain 16 C §:ssä säädetty edellytykset, se ei voi ulkomailla asuvan yhtiön ominaisuutensa vuoksi hyötyä Tanskassa asuvien yhtiöiden jakamien osinkojen lähdeverovapautuksesta.

Kyseessä oleva vapaus

32 Koska ennakkoratkaisukysymys on esitetty sekä SEUT 56 artiklan että SEUT 63 artiklan osalta, aluksi on ratkaistava, voidaanko pääasioissa kyseessä olevan kaltaisella kansallisella säännöstöllä vaikuttaa palvelujen tarjoamisen vapauden ja pääomien vapaan liikkuvuuden käyttämiseen, ja jos voidaan, missä määrin.

33 Tästä on todettava, että oikeuskäytännössä katsotaan vakiintuneesti, että huomioon on otettava kyseisen lainsäädännön tarkoitus (tuomio 13.11.2012, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-35/11, EU:C:2012:707, 90 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 5.2.2014, *Hervis Sport- és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Pääasiat koskevat Tanskassa asuvien yhtiöiden pääasioiden kantajille vuosina 2000–2009 maksamista osingoista pidätetyn lähdeveron palautushakemuksia ja sellaisen kansallisen säännösten yhteensoveltuvuutta unionin oikeuden kanssa, jossa varataan mahdollisuus hyötyä tällaisesta lähdeverovapautuksesta Tanskassa asuville yhteissijoitusyrityksille, jotka täyttävät tuloverolain 16 C §:ssä säädetty edellytykset.

35 Pääasioissa kyseessä oleva kansallinen säännöstö koskee siis yhteissijoitusyrityksille maksettujen osinkojen verokohtelua.

36 Näin ollen on aiheellista katsoa, että pääasioissa kyseessä oleva tilanne kuuluu pääomien vapaa liikkuvuuden alaan.

37 Jos oletetaan, että pääasioissa kyseessä olevan lainsäädännön vaikutuksena on se, että muussa jäsenvaltiossa kuin Tanskan kuningaskunnassa asuvan yhteissijoitusyrityksen, joka tarjoaa laillisesti vastaavanlaisia palveluita kyseisessä jäsenvaltiossa, toiminta kielletään tai sitä haitataan taikka se tehdään vähemmän houkuttelevaksi, tällaiset vaikutukset olisivat väistämätön seuraus tälle ulkomaiselle yhteissijoitusyritykselle Tanskasta maksettujen osinkojen verokohtelusta, eikä niillä voida perustella itsenäistä tulkintaa palvelujen tarjoamisen vapauden kannalta (ks. vastaavasti tuomio 17.9.2009, Glaxo Wellcome, C-182/08, EU:C:2009:559, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tämä vapaus vaikuttaa nimittäin tässä tapauksessa toissijaiselta pääomien vapaaseen liikkuvuuteen nähden, ja se voidaan liittää jälkimmäiseen (tuomio 26.5.2016, NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, 41 kohta).

38 Lisäksi ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämistä seikoista käy ilmi, että pääasioiden kantajien sijoitukset Tanskassa ovat portfoliosijoituksia, joiden osuus Tanskassa asuvan yhtiön pääomasta on aina ollut enintään 10 prosenttia, ja on selvää, että ennakkoratkaisukysymys ei koske sijoittautumisvapautta.

39 Ennakkoratkaisukysymykseen on siis vastattava SEUT 63 artiklan kannalta.

Pääomien vapaan liikkuvuuden rajoituksen olemassaolo

40 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 63 artiklan 1 kohdassa pääomanliikkeiden rajoituksina kielletään muun muassa toimenpiteet, joilla aiheutetaan se, että jossakin toisessa valtiossa asuvat henkilöt ovat vähemmän halukkaita tekemään sijoituksia tietyssä jäsenvaltiossa, tai se, että kyseisessä jäsenvaltiossa asuvat henkilöt ovat vähemmän halukkaita tekemään niitä muissa valtioissa (tuomio 10.5.2012, Santander Asset Management SGIIC ym., C-338/11–C-347/11, EU:C:2012:286, 15 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

41 Käsiteltävässä asiassa pääasioissa kyseessä olevan säännösten nojalla Tanskassa asuvia yhteissijoitusyrityksiä kohdellaan eri tavalla kuin jossakin toisessa jäsenvaltiossa asuvia yhteissijoitusyrityksiä siltä osin kuin on kyse Tanskassa asuvien yhtiöiden niille jakamista osingoista.

42 Tanskassa asuvien yhtiöiden ulkomaisille yhteissijoitusyrityksille jakamista osingoista nimittäin pidätetään lähdevero. Tanskassa asuvat yhteissijoitusyritykset voivat sitä vastoin hyötyä näiden osinkojen lähdeverovapautuksesta, jos ne täyttävät tuloverolain 16 C §:n mukaiset edellytykset.

43 Kun pääasioissa kyseessä olevalla kansallisella säännöstöllä pidätetään lähdevero ulkomaisille yhteissijoitusyrityksille maksetuista osingoista ja varataan mahdollisuus saada vapautus tällaisesta lähdeverosta vain kotimaisille yhteissijoitusyrityksille, siinä säädetään ulkomaisille yhteissijoitusyrityksille maksettujen osinkojen epäedullisesta kohtelusta.

44 Tällainen epäedullinen kohtelu voi saada aikaan yhtäältä sen, että ulkomailla asuvat yhteissijoitusyritykset ovat vähemmän halukkaita sijoittamaan Tanskassa asuviin yhtiöihin, ja toisaalta sen, että Tanskassa asuvat sijoittajat ovat vähemmän halukkaita hankkimaan osuuksia tällaisista yrityksistä (tuomio 10.5.2012, Santander Asset Management SGIIC ym., C-338/11–C-

45 Näin ollen pääasioissa kyseessä oleva kansallinen lainsäädäntö merkitsee SEUT 63 artiklassa lähtökohtaisesti kiellettyä pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitusta.

Oikeuttamisperusteen olemassaolo

46 SEUT 65 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan SEUT 63 artiklassa määrätty ei kuitenkaan rajoita jäsenvaltioiden oikeutta soveltaa niitä verolainsäädäntönsä säännöksiä, joiden mukaan verovelvollisia kohdellaan eri tavoin heidän asuinpaikkansa tai heidän pääomansa sijoituspaikan perusteella.

47 Tätä määräystä on pääomien vapaan liikkuvuuden peruseriaa koskevana poikkeuksena tulkittava suppeasti. Näin ollen kyseistä määräystä ei voida tulkita niin, että kaikki verolainsäädäntö, jossa verovelvollisia kohdellaan eri tavoin sen mukaan, missä he asuvat tai mihin valtioon he sijoittavat pääomansa, olisi automaattisesti sopusoinnussa EUT-sopimuksen kanssa. SEUT 65 artiklan 1 kohdan a alakohdassa määrättyä poikkeusta itseään nimittäin rajoittaa SEUT 65 artiklan 3 kohta, jossa määrätään, että tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetut kansalliset säännökset "eivät saa olla keino mielivaltaiseen syrjintään taikka [SEUT] 63 artiklassa tarkoitetun pääomien ja maksujen vapaan liikkuvuuden peiteltyä rajoittamista" (tuomio 10.4.2014, *Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company*, C-190/12, EU:C:2014:249, 55 ja 56 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

48 On näin ollen erotettava SEUT 65 artiklan 1 kohdan a alakohdassa sallittu erilainen kohtelu SEUT 65 artiklan 3 kohdassa kielletystä syrjinnästä. Oikeuskäytännöstä ilmenee, että jotta pääasioissa kyseessä olevan kaltaisten kansallisten verosäännösten voitaisiin katsoa soveltuvan yhteen pääomien vapaata liikkuvuutta koskevien EUT-sopimuksen määräysten kanssa, erilaisen kohtelun on koskettava tilanteita, jotka eivät ole objektiivisesti arvioituina toisiinsa rinnastettavissa, tai erilaisen kohtelun on oltava oikeutettua yleistä etua koskevista pakottavista syistä (tuomio 10.5.2012, *Santander Asset Management SGIIC ym.*, C-338/11–C-347/11, EU:C:2012:286, 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

49 On siis tarkasteltava, onko se, että mahdollisuus saada vapautus lähdeverosta on varattu Tanskassa asuville yhteissijoitusyrityksille, oikeutettua Tanskassa asuvien yhteissijoitusyritysten ja ulkomaisten yhteissijoitusyritysten tilanteiden objektiivisen eroavuuden vuoksi.

50 Tältä osin unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä seuraa yhtäältä, että rajat ylittävän tilanteen rinnastettavuutta jäsenvaltion sisäiseen tilanteeseen on tutkittava siten, että huomioon otetaan kyseessä olevilla kansallisilla säännöksillä tavoiteltu päämäärä sekä niiden tarkoitus ja sisältö (tuomio 2.6.2016, *Pensioenfonds Metaal en Techniek*, C-252/14, EU:C:2016:402, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

51 Toisaalta vain kyseisessä lainsäädännössä säädetyt merkitykselliset erotteluperusteet on otettava huomioon, kun arvioidaan, ilmentääkö tällaisesta lainsäädännöstä seuraava erilainen kohtelu tilanteiden objektiivista erilaisuutta (tuomio 10.5.2012, *Santander Asset Management SGIIC ym.*, C-338/11–C-347/11, EU:C:2012:286, 28 kohta ja tuomio 2.6.2016, *Pensioenfonds Metaal en Techniek*, C-252/14, EU:C:2016:402, 49 kohta).

52 Kuten Tanskan hallituksen huomautuksista käy ilmi, pääasioissa kyseessä olevalla säännöstöllä on tarkoitus yhtäältä varmistaa Tanskassa asuviin yhtiöihin yhteissijoitusyrityksen välityksellä sijoitaviin yksityisiin ja Tanskassa asuviin yhtiöihin suoraan sijoitaviin yksityisiin kohdistuvan verorasituksen yhdenvertaisuus. Tällä säännöstöllä estetään sen mukaan täten taloudellinen kaksinkertainen verotus, joka toteutuisi, jos osinkoja verotettaisiin sekä asianomaisen

yhteissijoitusyrityksen verotuksessa että sen osakkaiden verotuksessa. Toisaalta mainitulla säännöstöllä pyritään varmistamaan se, että Tanskassa asuvien yhtiöiden jakamat osingot eivät jää pois Tanskan kuningaskunnan verotusvallasta siitä syystä, että ne on vapautettu verosta yhteissijoitusyritysten verotuksessa, ja se, että ne kuuluvat tosiasiallisesti yhden kerran Tanskan kuningaskunnan verotusvaltaan.

53 Ensimmäisestä tavoitteesta, johon Tanskan hallitus on vedonnut, on katsottava, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan sellaisten toimenpiteiden suhteen, joista jäsenvaltio on säätänyt välttääkseen siellä asuvan yhtiön jakamien tulojen ketjuverotuksen tai taloudellisen kaksinkertaisen verotuksen tai vähentääkseen sitä, tässä jäsenvaltiossa asuvien osingonsaajayhtiöiden tilanne ei välttämättä ole rinnastettavissa toisessa jäsenvaltiossa asuvien osingonsaajayhtiöiden tilanteeseen (tuomio 25.10.2012, komissio v. Belgia, C-387/11, EU:C:2012:670, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

54 Jos jäsenvaltio kuitenkin yksipuolisesti tai verosopimusten välityksellä säätää, että tuloverovelvollisia ovat kyseisessä jäsenvaltiossa asuvien yhtiöiden lisäksi ulkomailla asuvat yhtiöt tuloista, joita ne saavat kyseisessä jäsenvaltiossa asuvalta yhtiöltä, näiden ulkomailla asuvien yhtiöiden tilanne muistuttaa mainitussa jäsenvaltiossa asuvien yhtiöiden tilannetta (tuomio 25.10.2012, komissio v. Belgia, C-387/11, EU:C:2012:670, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

55 Pelkästään siitä, että kyseinen valtio käyttää verotusvaltaansa, aiheutuu nimittäin toisessa jäsenvaltiossa toimitettavasta verotuksesta riippumatta ketjuverotuksen tai taloudellisen kaksinkertaisen verotuksen vaara. Tällaisessa tapauksessa osinkoa jakavan yhtiön asuinvaltion on varmistettava, että ulkomailla asuvia osingonsaajayhtiöitä kohdellaan vastaavasti kuin maassa asuvia yhtiöitä suhteessa kyseisen valtion kansallisessa oikeudessa säädettyyn järjestelyyn ketjuverotuksen tai taloudellisen kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tai vähentämiseksi, jotta ulkomailla asuviin osingonsaajayhtiöihin ei kohdistu pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitusta, joka on SEUT 63 artiklan mukaan lähtökohtaisesti kielletty (ks. vastaavasti tuomio 25.10.2012, komissio v. Belgia, C-387/11, EU:C:2012:670, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

56 Koska Tanskan kuningaskunta oli päättänyt käyttää verotusvaltaansa ulkomaisten yhteissijoitusyritysten saamiin tuloihin, on näiden yritysten tilanne rinnastettavissa Tanskassa asuvien yhteissijoitusyritysten tilanteeseen Tanskassa asuvien yhtiöiden maksamien osinkojen taloudellisen kaksinkertaisen verotuksen riskin osalta (tuomio 20.10.2011, komissio v. Saksa, C-284/09, EU:C:2011:670, 58 kohta ja tuomio 10.5.2012, Santander Asset Management SGIIC ym., C-338/11–C-347/11, EU:C:2012:286, 42 kohta).

57 Tanskan hallituksen esiin tuomassa toisessa tavoitteessa on kyse lähinnä toiveesta voida olla luopumatta kokonaan Tanskassa asuvien yhtiöiden jakamien osinkojen verottamisesta ja siirtää niiden verottaminen yhteissijoitusyritysten osakkaiden verotukseen. Tämä tavoite on toteutettu säätämällä, että 16 C §:n mukaisen rahaston aseman ja sen seurauksena lähdeverovapautuksen saadakseen Tanskassa asuvan yhteissijoitusyrityksen on pidätettävä lähdevero sen osakkailleen tosiasiallisesti suorittamasta vähimmäisvoitonjaosta tai, vuonna 2005 tehtyjen muutosten jälkeen, tuloverolain 16 C §:n säännösten mukaisesti määritellystä vähimmäisvoitonjaosta.

58 Tanskan kuningaskunta ei sitä vastoin voi asettaa ulkomaiselle yhteissijoitusyritykselle tällaista velvollisuutta pidättää kyseisen yhteissijoitusyrityksen jakamista osingoista lähdevero tälle jäsenvaltiolle. Tällainen yhteissijoitusyritys kuuluu Tanskan kuningaskunnan verotusvaltaan vain sille maksettujen sellaisten osinkojen vuoksi, joiden lähde on tässä jäsenvaltiossa, eikä lähtökohtaisesti tämän yrityksen jakamien osinkojen osalta.

59 Kun kuitenkin otetaan huomioon pääasioissa kyseessä olevan säännösten kohde, tarkoitus

ja sisältö, tätä erottelua, joka lisäksi kuvastaa Tanskassa asuvan yhtiön ja ulkomaisen yhtiön välistä eroa, ei tule pitää ratkaisevana.

60 Jos pääasioissa kyseessä olevan säännösten tarkoitus on nimittäin siirtää veron kantaminen sijoitusvälineeltä tämän välineen omistajille, lähtökohtaisesti on katsottava, että ratkaisevassa asemassa on se, mitkä ovat näiden omistajien tuloihin kohdistetun verotusvallan aineelliset edellytykset, eikä se, mitä verotustekniikkaa on käytetty.

61 Ulkomaisella yhteissijoitusyrityksellä voi kuitenkin olla Tanskassa asuvia osakkaita, joiden tuloihin tämä jäsenvaltio voi käyttää verotusvaltaansa. Tästä näkökulmasta katsottuna ulkomainen yhteissijoitusyritys ja Tanskassa asuva yhteissijoitusyritys ovat tilanteissa, jotka ovat objektiivisesti arvioituina toisiinsa rinnastettavissa.

62 On totta, ettei Tanskan kuningaskunta voi verottaa ulkomaisia osakkaita ulkomaisten yhteissijoitusyritysten jakamista osingoista. Tällainen mahdottomuus on kuitenkin johdonmukainen sen logiikan kanssa, että veron kantaminen siirretään sijoitusvälineeltä osakkeenomistajalle.

63 Näissä olosuhteissa on todettava, että sitä, että mahdollisuus lähdeverovapautukseen on varattu vain kotimaisille yhteissijoitusyrityksille, ei voida oikeuttaa näiden yhteissijoitusyritysten ja ulkomaisten yhteissijoitusyritysten tilanteiden objektiivisella erilaisuudella.

64 Tällainen rajoitus voidaan hyväksyä ainoastaan, jos sitä voidaan pitää oikeutettuna yleistä etua koskevista pakottavista syistä, jos sillä voidaan taata kyseessä olevan tavoitteen toteutuminen ja jos sillä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi (tuomio 24.11.2016, SECIL, C-464/14, EU:C:2016:896, 56 kohta).

65 Unionin tuomioistuimelle huomautuksia esittäneet hallitukset katsovat, että pääasioissa kyseessä oleva pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitus on oikeutettu Tanskan verojärjestelmän johdonmukaisuuden varmistamiseen liittyvistä syistä. Tanskan ja Hollannin hallitukset katsovat lisäksi, että tämä rajoitus on perusteltu tarpeella varmistaa verotusvallan tasapainoinen jako jäsenvaltioiden välillä.

66 Ensimmäiseksi on tarkasteltava, onko se seikka, että jäsenvaltio varaa kotimaisten yritysten jakamien osinkojen lähdeverovapautuksen mahdollisuuden vain kotimaisille yhteissijoitusyrityksille, oikeutettavissa tarpeella varmistaa verotusvallan tasapainoinen jako jäsenvaltioiden välillä.

67 Tanskan ja Hollannin hallitukset väittävät tältä osin, että Tanskan kuningaskunnan velvoittaminen myöntämään osinkojen lähdeverovapautus ulkomaisille yhteissijoitusyrityksille ilman, että se voi kantaa veroa osakkaille suoritettavan osingonjaon yhteydessä, vastaisi sitä, että osinkojen lähdevaltio veloitetaan luopumaan käyttämästä verotusvaltaansa sen alueella muodostuneisiin tuloihin.

68 Mainittujen hallitusten mukaan veron kantaminen osingoista ja pääasioissa kyseessä olevan vapautuksen epääminen ulkomaisilta yhteissijoitusyrityksiltä mahdollistaa verotusvallan tasapainoisen jakamisen eikä sillä ylitetä sitä, mikä on tarpeen, koska Tanskan kuningaskunta kantaa veron enintään kerran ulkomaisille yhteissijoitusyrityksille jaetuista osingoista ja koska verotusta ei ole mahdollista siirtää näiden yhtiöiden suorittaman voitonjaon yhteyteen.

69 Tässä yhteydessä on muistutettava, että jäsenvaltioiden välisen verotusvallan jaon säilyttäminen saattaa olla yleisen edun mukainen pakottava syy, jolla vapaaseen liikkuvuuteen unionissa kohdistuva rajoitus on oikeutettavissa (tuomio 12.12.2013, Imfeld ja Garcet, C-303/12, EU:C:2013:822, 68 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

70 Tällainen oikeuttamisperuste voidaan hyväksyä muun muassa silloin, kun asianomaisella järjestelmällä pyritään estämään menettelytapoja, jotka ovat omiaan vaarantamaan jäsenvaltion oikeuden käyttää verotusvaltaansa sen alueella toteutettujen toimintojen osalta (tuomio 10.5.2012, Santander Asset Management SGIIC ym., C-338/11–C-347/11, EU:C:2012:286, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

71 Oikeuskäytännössä on kuitenkin jo katsottu, että silloin, kun – kuten pääasioissa kyseessä olevassa tilanteessa – jäsenvaltio on päättänyt jättää verottamatta alueelleen sijoittautuneita, kotimaisia osinkoja saavia yhteissijoitusyrityksiä, se ei kuitenkaan voi vedota tarpeeseen taata verotusvallan tasapainoinen jako jäsenvaltioiden välillä perustellakseen muuhun valtioon sijoittautuneiden tällaisia tuloja saavien yhteissijoitusyritysten verottamisen (tuomio 10.5.2012, Santander Asset Management SGIIC ym., C-338/11–C-347/11, EU:C:2012:286, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

72 Tanskassa asuvien yhtiöiden ulkomaisille yhteissijoitusyrityksille jakamia osinkoja on lisäksi jo verotettu Tanskassa jakavan yhtiön voittoina.

73 Sillä seikalla, että osinkojen verottaminen siirrettiin kotimaisten yhteissijoitusyritysten osakkaille, ei voida oikeuttaa pääasioissa kyseessä olevaa rajoitusta.

74 Yhtäältä, kuten tämän tuomion 61 kohdassa todetaan, Tanskan kuningaskunnalla on nimittäin verotusvalta ulkomaisten yhteissijoitusyritysten Tanskassa asuviin osakkaisiin.

75 Toisaalta sillä, että jäsenvaltio pidättää ulkomaisille yhteissijoitusyrityksille jaetuista osingoista lähdeveron sen vuoksi, että kaikkea näiden yritysten voitonjakoa on mahdotonta verottaa, ei pyritä estämään menettelytapoja, jotka ovat omiaan vaarantamaan tämän jäsenvaltion oikeuden käyttää verotusvaltaansa sen alueella toteutettujen toimien osalta, vaan sillä pyritään päinvastoin kompensoimaan sellaisen verotusvallan puuttumista, joka olisi seurausta verotusvallan tasapainoisesta jaosta jäsenvaltioiden välillä.

76 Tällaisen jaon suojaamisen tarpeeseen ei näin ollen voida vedota pääasioissa kyseessä olevan pääomien vapaan liikkuvuuden rajoituksen oikeuttamiseksi.

77 Toiseksi on tarkistettava, voidaanko – kuten unionin tuomioistuimelle huomautuksia esittäneet hallitukset katsovat – pääasioissa kyseessä olevan verosäännösten soveltamisesta johtuva rajoitus oikeuttaa tarpeella varmistaa Tanskan verojärjestelmän johdonmukaisuus.

78 Nämä hallitukset katsovat nimittäin, että kotimaisille yhteissijoitusyrityksille maksettujen osinkojen lähdeverovapautus on suoraan yhteydessä näiden yhteissijoitusyritysten velvollisuuteen, joka koskee lähdeveron pidättämistä osingoista, joita ne jakavat osakkailleen.

79 Tältä osin on muistutettava, että oikeuskäytännössä on jo katsottu, että säännöstö, joka on omiaan rajoittamaan perusvapauksia, voidaan oikeuttaa tarpeella varmistaa verojärjestelmän johdonmukaisuus (tuomio 10.5.2012, Santander Asset Management SGIIC ym., C-338/11–C-347/11, EU:C:2012:286, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

80 Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on kuitenkin katsottu, että jotta tähän tarpeeseen tukeutuva perustelu voitaisiin hyväksyä, on selvitettävä, että kyseinen verotuksellinen etu on

suorassa yhteydessä siihen, että tämä etu kompensoidaan kantamalla tietty vero, ja tämän yhteyden välittömyyttä on arvioitava kyseessä olevan säännösten päämäärään nähden (tuomio 10.5.2012, Santander Asset Management SGIIC ym., C-338/11–C-347/11, EU:C:2012:286, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

81 Tältä osin on todettava, kuten tämän tuomion 29–31 kohdassa tuodaan esiin, että yhteissijoitusyritys voi hyötyä Tanskassa asuvan yhtiön jakamien osinkojen lähdeverovapautuksesta edellyttäen, että se itse asuu Tanskassa ja että se suorittaa vähimmäisvoitonjaon tai määrittää vähimmäisvoitonjaon, josta lähdevero pidätetään.

82 Kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 72 kohdassa toteaa, pääasioissa kyseessä olevassa kansallisessa säännöstössä asetetaan Tanskassa asuvien yhteissijoitusyritysten lähdeverovapautuksen edellytykseksi se, että nämä yritykset suorittavat todellisen tai fiktiivisen vähimmäisvoitonjaon osakkailleen, joilta kyseiset yritykset pidättävät niiden nimissä lähdeveron. Tällä tavoin Tanskassa asuville yhteissijoitusyrityksille lähdeverovapauden muodossa myönnetty etu kompensoidaan siis lähtökohtaisesti perimällä näiden yritysten edelleen jakamista osingoista veroa yritysten osakkaiden verotuksessa.

83 On vielä selvitettävä, ylitetäänkö sillä, että lähdeverovapautus on varattu vain Tanskassa asuville yhteissijoitusyrityksille, se, mikä on tarpeen pääasioissa kyseessä olevan verojärjestelmän johdonmukaisuuden takaamiseksi.

84 Kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 80 kohdassa toteaa, pääasioissa kyseessä olevan verojärjestelmän sisäinen johdonmukaisuus voitaisiin säilyttää, jos muualla kuin Tanskassa asuvat yhteissijoitusyritykset, jotka täyttävät tuloverolain 16 C §:n edellytykset, voisivat hyötyä lähdeverovapautuksesta, kunhan Tanskan veroviranomaiset varmistavat yhteistyössä näiden yritysten kanssa, että yritykset suorittavat veron, joka vastaa lähdeveroa, jonka Tanskassa asuvat 16 C §:n mukaiset rahastot pidättävät tämän säännöksen mukaisesti lasketusta vähimmäisvoitonjaosta. Se, että tällaisille ulkomaisille yhteissijoitusyrityksille tarjottaisiin mahdollisuus hyötyä näissä olosuhteissa tästä vapautuksesta, olisi vähemmän rajoittava toimenpide kuin nykyinen järjestelmä.

85 Lisäksi se, että muualla kuin Tanskassa asuville yhteissijoitusyrityksiltä, jotka täyttävät tuloverolain 16 C §:n edellytykset, evätään lähdeverovapautus, johtaa näiden yritysten Tanskassa asuville osakkaille maksamien osinkojen ketjuverotukseen, mikä on ristiriidassa kansallisessa säännöstössä asetetun tavoitteen kanssa.

86 Tämän johdosta on todettava, että pääasioissa kyseessä olevan verosäännösten soveltamisesta aiheutuvaa rajoitusta ei voida oikeuttaa tarpeella säilyttää verojärjestelmän johdonmukaisuus.

87 Edellä esitetyn valossa esitettyyn kysymykseen on vastattava, että SEUT 63 artiklaa on tulkittava siten, että se on esteenä pääasioissa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion säännöstölle, jonka mukaan tässä jäsenvaltiossa asuvan yhtiön ulkomaiselle yhteissijoitusyritykselle jakamista osingoista pidätetään lähdevero, kun taas tässä samassa jäsenvaltiossa asuvalle yhteissijoitusyritykselle jaetut osingot on vapautettu tällaisesta lähdeverosta edellyttäen, että tämä yritys jakaa osakkailleen voittoa tietyn vähimmäismäärän tai määrittää teknisen vähimmäisvoitonjaon ja pidättää osakkailtaan veroa tästä tosiasiallisesta tai fiktiivisestä vähimmäisvoitonjaosta.

Oikeudenkäyntikulut

88 Pääasioiden asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe

kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevien asioiden käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

SEUT 63 artiklaa on tulkittava siten, että se on esteenä pääasioissa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion säännöstölle, jonka mukaan tässä jäsenvaltiossa asuvan yhtiön ulkomaiselle yhteissijoitusyritykselle jakamista osingoista pidätetään lähdevero, kun taas tässä samassa jäsenvaltiossa asuvalle yhteissijoitusyritykselle jaetut osingot on vapautettu tällaisesta lähdeverosta edellyttäen, että tämä yritys jakaa osakkailleen voittoa tietyn vähimmäismäärän tai määrittää teknisen vähimmäisvoitonjaon ja pidättää osakkailtaan veroa tästä tosiasiallisesta tai fiktiivisestä vähimmäisvoitonjaosta.

Allekirjoitukset

* Oikeudenkäyntikieli: tanska.